

Scenarist en filmmaker Ismaël Saidi zaait hoop

'Blijven proberen is mijn motto'

De Brusselse agent Ismaël Saidi zei indertijd het Brusselse korps vaarwel om in Marokko een film te gaan regisseren. Vandaag is hij terug met de komedie *Moroccan Gigolos*. Met onder anderen Tine Embrechts om de film wat kleur te geven. Kurt Vandermale

Vijftien jaar is Ismaël Saidi tik geweest in Brussel. En terwijl hij de veiligheid van de hoofdstedelijke straten hielp verzekeren, slaagde hij er ook nog in om na en tussen de werkluren een graaiaat public relations te behalen en een master in de sociale wetenschappen. Alsof hij nog tijd over had, schreef en regisseerde hij in die periode ook nog tal van kortfilms en toneelstukken.

Maar toen de man, die in Sint-Joosten-Node opgroeide en nu al jaren in Schaarbeek woont, werd gevraagd om in Marokko een tv-serie te regisseren en vervolgens ook een bioscoopfilm, nam hij afscheid van de politie.

Moroccan Gigolos is geproduceerd door Savage Films, de productieaatschappij van Bart Van Langendonck (Rimfiop), en door Boreal Films uit Quebec. Het is verhaal van een Congolees zonder papieren, een blanke Belg en een Marokkaanse Belg ("un black, un blanc et un beur"), die samen een snackbar willen beginnen in Brussel. Om aan het geld te geraken, gaan ze aan de slag als gigolo's.

Durven dromen

Ismaël Saidi deelt het naïeve optimisme van zijn personages. Uitdagingen die voor de doorsnee mens onmogelijk en onhaalbaar lijken, gaat hij probleemloos aan. Die levenshouding verklaart slechts gedeeltelijk waarom hij op zijn 38 kan terugkijken op een carrière die veel gediplomeerde regisseurs hem wellicht benijden.

"Eigenlijk legde ik eenzijdige parcours af als de jongens uit mijn film. Zij willen een snackbar beginnen, maar hebben er het geld niet voor. Anderen zouden het opgeven, maar zij blijven dromen. Het is een verhaal vol hoop. Mijn vader was een zelfstandige taxichauffeur. Hij heeft altijd gezegd: 'Als je iets wilt, dan moet je zoeken en werken om het te bereiken.' Hij heeft zijn familie in Marokko achtergelaten en hij is erin geslaagd om in België een heel nieuw leven te beginnen. Dat is wat ik ook

zeg met deze film: 'Wil je iets doen? Wel, doe het dan. Durf te proberen.'

"Ik ben in de eerste plaats altijd een schrijver geweest. Eerst voor andere regisseurs, maar om mijn verhalen zo intact mogelijk te houden, ging ik ze op de duur ook zelf verfilmen. Ik heb zo een vijftal kortfilms gemaakt en ik het geluk gehad dat die vijfde, *Lotn des yezek*, geselecteerd werd voor het Festival van Venetië. En daar werd ik opgemerkt door de Marokkaanse tv-zender 2M. Die hebben me eerst een tv-film laten maken, *Rhymou*, die uiteindelijk de pilotaflevering werd van een dertigdelige serie. Daar heb ik zoveel geleerd, zoveel ervaring opgedaan, dat ik eigenlijk al doe wat ik heb geleerd."

Sociale ondertoon

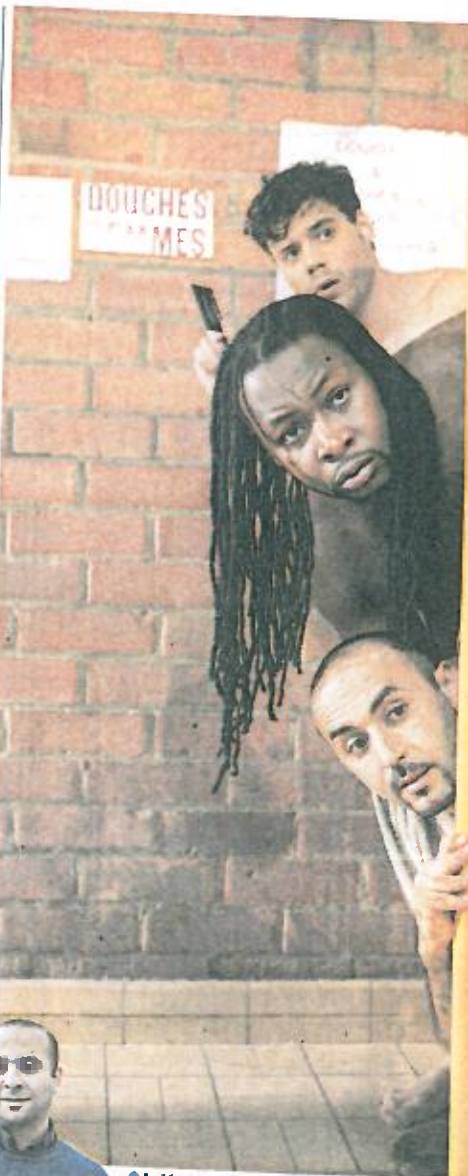
Rhymou was een komische serie die alle kijkerijfers records in Marokko verpulverde. De eerste aflevering werd bekeken door 10 miljoen kijkers, de laatste zelfs door 17 miljoen. Door het succes van de serie kreeg Ismaël Saidi de kans om er zijn eigen script over de Franse kolonisatie van Marokko te verfilmen, *Ahmed Guezzous*. "Eigenlijk was komedie mijn ding. Maar ik wou zien of ik ook in staat was om een historisch drama te draaien. En blijktbaar wel. De film leeft het in Marokko niet slecht gedaan en heeft nog veel internationale festivals aangedaan. Tegenwoordig is hij integraal te bekijken via YouTube."

Terug in België wou hij zich weer volop op het komische werk toespitsen. Maar de Franse gemeenschap stond aan-

Je krijgt in Franstalig België moeilijk een komedie gefinancierd'

● In *Moroccan Gigolos* probeert dit kleurrijke drietal een snackbar te openen, met alle gevolgen van dien.

vankelijk niet te trappelen om zijn film te financieren. "De instanties zijn altijd op zoek naar scripts met een sociale ondertoon. Je krijgt in Franstalig België moeilijk een komedie gefinancierd. Films als *Hasta la vista*, die ik schitterend vind, worden niet gemaakt in Wallonië. Daarom is mijn Belgische hoofdproducent eerst naar Canada getrokken. En pas toen hij daar een cofinancier gevonden had, zijn we in België centen gaan zoeken."

Het geld uit Canada is ook de reden waarom er van de drie hoofdrolspelers twee uit Quebec komen, François Arnaud (*The Borgias*) en Eddy King. De man van bij ons, Reda Chebchoubi, is een acteur met wie Ismaël Saidi al eerder een kortfilm en een toneelstuk had gemaakt. Een man die we kennen ook uit *Cinema Inch Allah*, de documentaire over mensen van Marokkaanse origine uit Brussel die met zeer weinig middelen films maken. Waardoor er een heel eigen filmcultuur is ontstaan, die een leven leidt naast die van de bioscopen en de videotheken. Er zijn in ieder geval aan beide kanten van de taalgrens meer en meer filmmakers van vreemde origine aan het doorbreken.

Om te lachen

"Ik weet niet of we al van een golf mogen gewagen", regt Saidi. "Ja, ik ben een Belg van vreemde origine en ik schrijf en film omdat ik iets te vertellen heb. Onze ouders hadden ook al van alles te vertellen, maar zij zwegen omdat ze nergens terecht konden om hun stem te laten horen. Wij laten wel van ons horen, in het theater, in de literatuur en in het videocircuit. Maar in de bioscoop is het moeilijker. Daar tellen de cijfers. En dus hebben we het nodig om daar te scoren, zodat we er ook meetellen. Een bioscoopbezoek is tegenwoordig heel duur. Ik ben getrouwd en heb drie kinderen. Als ik met het hele gezin naar een film op het grote doek wil gaan kijken, dan kost me dat een klein fortuin. Mensen hebben voor hun geld recht op veel emotie. Humor verwekt emoties. Hier in België maken we veel films. Film met een hoodschap, vaak zwaar. En dat is goed. We hebben allerlei soorten films nodig. Maar voor mij volstaat het als mensen naar de cinema komen om te lachen."

En dus zit die Vlaamse komische actrice, Tine Embrechts, op haar plaats in deze film. Al speelt ze een vrij serieuze rol, een dame uit de vastgoedsector die het paard verhuurt waar de jongens een snackbar willen beginnen. "Ik kende haar niet voor ik deze film deed. Ik vond het heel belangrijk om een Nederlandstalige actrice in de film te hebben, zelfs al spreekt ze Frans in de film. Want dat is Brussel. Verschillende oorsprong, verschillende talen, verschillende huidskleur. Ik was heel blij toen Tine zei dat ze de rol wou spelen. Met haar erbij is er meer kleur in de film."